

Sygn. akt V W 3310/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Grzędziński

Protokolant: Agnieszka Gutowska

Oskarżyciel publiczny: S. Z.

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 2 września 2015 r. i 19 października 2015 r. sprawy **J. K.**, c. M. i S., ur. (...) w W.

obwinionej o to że:

w dniu 4 listopada 2014r. ok. godz. 10.05 w W. na ul. (...), będąc kierowcą samochodu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosowała się do znaku drogowego B-36 "zakaz zatrzymywania się" wykraczając przeciwko porządkowi w ruchu drogowym,

tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 K.W. w związku z art. 5 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym Dz.U. Nr 108 poz. 908 z późn. zm. i § 28 ust. 2 R.. Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31.07.2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych Dz. U. Nr 170 poz.1393

orzeka

I. Obwinioną J. K. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 92 § 1 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych.

II. Zasądza od obwinionej kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , obciąża ją kosztami postępowania w sprawie w kwocie 400,36 zł (czterystu złotych i trzydziestu sześciu groszy).

Sygn. akt V W 3310/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 listopada 2014 r. w godzinach przedpołudniowych J. K. zatrzymała prowadzony przez siebie samochód marki B. o nr rej. (...) na chodniku po wschodniej stronie ul. (...) (dowody: wezwanie k. 5, oświadczenie obwinionej k. 7, wyjaśnienia obwinionej k. 38, dokumentacja fotograficzna k. 2). W tym miejscu obowiązuje zakaz zatrzymywania, co wynika ze znajdującego się na skrzyżowaniu ulicy (...) znaku B-36 (dowody: dokumentacja fotograficzna k. 2, fotografie załączone do opinii biegłego k. 46-47, opinia biegłego k. 49). Około godziny 10:05 nieprawidłowo zaparkowany samochód zauważył strażnik miejski J. B. pełniący służbę patrolową wraz ze strażnikiem A. C.. Z uwagi na nieobecność kierowcy miejsce wykroczenia sfotografowano, a na szybie pojazdu pozostawiono wezwanie do osobistego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej (dowody: kserokopia wezwania k. 37, zeznania świadka J. B. k. 11v, 49).

Na rozprawie w dniu 2 września 2015 r. obwiniona przyznała, że 4 listopada 2014 r. około godziny 10:05 samodzielnie dysponowała samochodem marki B. o nr rej. (...) oraz, że zaparkowała go przy ul. (...). Obwiniona zaprzeczyła jednak, jakoby na tym odcinku znajdował się znak B-36. Wskazała, że parkuje tam od jakiegoś czasu i że obecnie nie ma tam wskazanego znaku. Dlatego też nie przyznała się do winy. Wskazała również, że w okolicy nie ma dostępnych miejsc postojowych (wyjaśnienia obwinionej k. 38, 04:00-04:30).

Obwiniona jest panną, ma na utrzymaniu niepełnoletnią córkę, prowadzi działalność gospodarczą jako architekt, nie osiąga z tego tytułu dochodów. Była dwukrotnie karana za wykroczenia: 21 grudnia 2014 r. za przekroczenie prędkości oraz 16 czerwca 2015 r. za przewożenie pasażerów niezgodnie z przepisami. Nie była karana za przestępstwa (wyjaśnienia obwinionej k. 38, informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających zasady ruchu drogowego k. 36).

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, że potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę J. K. w odniesieniu do przypisanego jej czynu. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej jedynie w tej części, w jakiej przyznała ona, że w czasie zdarzenia osobiście posługiwała się samochodem B. o numerze rejestracyjnym (...) oraz, że zaparkowała wskazany samochód przy ul. (...) w miejscu widniejącym na zdjęciach na k. 2. Natomiast wyjaśnienia obwinionej w tej części, gdzie kwestionuje ona, jakoby na chodniku po wschodniej stronie ul. (...) obowiązywał zakaz zatrzymywania i postoju, pozostają w całkowitej sprzeczności z resztą materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a zatem nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych. W szczególności dopuszczony w sprawie dowód z opinii biegłego wykazał ponad wszelką wątpliwość, że przedmiotowy znak drogowy znajduje się na ulicy (...) przy skrzyżowaniu z ulicą (...) nieprzerwanie od października 2013 r. do października 2015 r., a zatem występował tam również w dniu zdarzenia (k. 46, 47, opinia k. 49, 03:25-03:35). Biegły wskazał w szczególności na specyficzne cechy słupka, na którym znajduje się tarcza znaku – przywiązana do niego linkę lub sznurek, które łączą słupek z ogrodzeniem. Linka ta jest taka sama zarówno na zdjęciach z 2013 r., jak i na tych z 2015 r., co jednoznacznie wskazuje, że słupek nie był w tym okresie demontowany (k. 46, 47, opinia k. 49, 04:10-05:00). Z powyższych okoliczności w połączeniu ze zdjęciami wykonanymi przez strażników miejskich (k. 2) wynika, że także tarcza znaku nie była zmieniana we wskazanym okresie. Obwiniona nie wskazała zresztą, że w tym miejscu stał inny znak, a jedynie oświadczyła, że znaku w ogóle nie było. Opinię biegłego Sąd obdarzył walorem wiarygodności w całości z uwagi na jej rzetelność, spójność i zbieżność z załączoną dokumentacją fotograficzną. Jednocześnie, zdjęcia wykonane przez biegłego w pełni korespondują z tymi, które zostały wykonane przez strażników miejskich w dniu zdarzenia oraz z zeznaniami świadka J. B. (k. 11v, k. 49). Zeznania świadka J. B. relacjonują przebieg czynności związanych z ujawnieniem wykroczenia, udokumentowaniem go i wystawieniem wezwania do stawiennictwa. W ocenie Sądu nie budzą one żadnych wątpliwości i zasługują na walor wiarygodności. Tym samym wykluczona jest wersja kształtująca się z wyjaśnień obwinionej, jakoby w czasie zdarzenia na miejscu nie było przedmiotowego znaku.

Wykroczenie określone w art. 92 § 1 kw polega na tym, że sprawca nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Wykroczenie to może być popełnione umyślnie bądź nieumyślnie. Znaki drogowe określa rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 170, poz. 1393 ze zm.), gdzie w § 28 ust. 2 wymieniono znak B-36 „zakaz zatrzymywania się”. Znak ten obowiązuje w miejscu, gdzie obwiniona zatrzymała samochód.

W ocenie Sądu powyższe wskazuje jednoznacznie na zasadność stawianego obwinionej zarzutu, a jej wina jest oczywista i nie budzi żadnych wątpliwości. Okoliczności wskazane we wniosku o ukaranie potwierdziły nie tylko odczytane na rozprawie zeznania świadka J. B., lecz także pozostałe dowody – w szczególności opinia biegłego i dokumentacja fotograficzna. Z dowodów tych bezsprzecznie wynika, że obwiniona nie zastosowała się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”. Odnosząc się do strony podmiotowej wykroczenia popełnionego przez obwinioną, całość okoliczności sprawy pozwala na przyjęcie, że działała ona w sposób zawiniony. Będąc osobą dorosłą, uprzednio przeszkoloną jako kierowca w zakresie podstawowych przeciw przepisów z zakresu ruchu drogowego,

miała obowiązek zwrócić uwagę na umieszczony w widocznym miejscu znak drogowy, tym bardziej, że jak sama wskazała – parkuje przy ul. (...) od jakiegoś czasu (k. 38, 04:00-04:30). W ocenie Sądu obwiniona działała z zamiarem bezpośrednim - miała zamiar popełnienia czynu karalnego, to jest chciała go popełnić. Z całą pewnością żadnym usprawiedliwieniem dla czynu obwinionej nie może być podnoszona przez nią okoliczność, że w okolicy nie ma dostępnych miejsc parkingowych. Taka sytuacja nie upoważnia uczestników ruchu drogowego do niestosowania się do znaków drogowych. Obwiniona wyczerpała zatem znamiona art. 92 § 1 k.w. i z tego tytułu należało wymierzyć jej karę za popełnione wykroczenie.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd kierował się dyrektywami art. 47 § 6 k.w. Wykroczenie obwinionej było skierowane przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji i porządkowi na drogach publicznych. Naruszone przez obwinioną obowiązki były istotne, gdyż z wyjaśnień obwinionej wynika, że całkowicie zignorowała ona umieszczony w widocznym miejscu znak drogowy. Okoliczności popełnienia czynu, to jest brak dostępnych w bezpośredniej okolicy miejsca zdarzenia miejsc parkingowych nieznacznie wpływa na obniżenie stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionej. Natomiast stopień społecznej szkodliwości podlega zaostreniu przy uwzględnieniu motywacji obwinionej, którą była wyłącznie własna wygoda.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 33 § 1 i 2 k.w. i uznał, iż karą adekwatną będzie kara grzywny w wysokości 200 zł. Wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. zagrożone jest karą do 5.000 zł grzywny, zatem grzywna wymierzona obwinionej jest znacznie złagodzona względem maksymalnego zagrożenia. Decydując o rodzaju i wymiarze kary Sąd miał na względzie stopień społecznej szkodliwości czynu i funkcję kary w zakresie prewencji szczególnej. Sąd uznał zatem, że wymierzona grzywna będzie stanowiła wystarczającą przestrożę dla obwinionej i sprawi, że w przyszłości nie popełni ona podobnego wykroczenia. Okolicznością przemawiającą przeciwko łagodniejszemu wymiarowi kary była uprzednia karalność obwinionej za wykroczenia drogowe (k. 36). W ocenie Sądu tak orzeczona kara spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć w stosunku do obwinionej oraz zaspokoi potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt II wyroku, zasądzając na rzecz Skarbu Państwa na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 ze zm.) opłatę w wysokości 30 zł oraz na podstawie art. 118 § 1 i 3 k.p.w. w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2001 r. nr 118, poz. 1269) wydatki w wysokości 400,36 zł, na które złożyły się koszty opinii biegłego w wysokości 300,36 zł (k. 50) oraz ryczałt w wysokości 100 zł.